

[Axel Ivan Pedersen.]

tænker i denne forbindelse på aftalens punkt 7, hvori det hedder:

„Med henblik på nedsættelsen af grundpriserne vil folketingets lejeudvalg overveje foranstaltninger til sikring af et tilstrækkeligt udbud af grunde i byggemodnen stand. I forbindelse hermed øges bestræbelserne for at fremme byggemodningen.“

Hvad vil være mere naturligt, end at disse problemer tillige med saneringens problemer løses ved hjælp af de midler, der kan fremskaffes gennem en offentlig boligfond, eller hvad man nu vil kalde en sådan fond, som nu efter valget er kommet ind i billedet, uden at der dog er taget stilling til, hvorfra midlerne skal hentes. En statsboligfond baseret på en del af provenuet fra huslejereguleringen kunne vi jo ikke få tilslutning til, selv ikke hr. Aksel Larsen var stemt for noget sådant. Det vil koste betydelige beløb at føre den nævnte aftale ud i livet, og det vil koste endnu mere, såfremt vi ikke ved siden af gennemfører foranstaltninger, der gør det muligt for kommunerne at erhverve jord til overkommelige priser enten gennem begrænsende lånemuligheder på udstykningsarealer eller gennem en skærpelse af kapitalvindingskatten eller endnu bedre gennem en ekspropriationsret for kommunerne, den, der var indeholdt i de faldne jordlove.

Jeg har aldrig kunnet frigøre mig for tanken om, hvilken ulykke det i virkeligheden var for landet, at VK og U-partierne narrede befolkningen til at stemme jordlovene ned. Ikke fordi man havde så forfærdelig meget at indvende sagligt imod lovenes indhold, men nok så meget fordi man herved mente at kunne fremkalde regeringens fald. Udviklingen har siden da heldigvis vist, at man ikke vedblivende kan skabe flertal for negative standpunkter. Den inflatoriske virkning, resultatet af folkeafstemningen har haft for landets økonomi med stadig fordyrelse af byggeriet, er befolkningen efterhånden blevet klar over, og skal en logisk konsekvens drages af denne udvikling og af boligforligets aftaler og målsætning og herunder den passus, jeg citerede før, så måtte forligspartierne rimeligvis sammen med både socialistisk folkeparti og liberalt centrum gennemføre en ekspropria-

tionsret for kommunerne til erhvervelse af såvel boligarealer som industriarealer. Der- ved vil i hvert fald én inflationskilde blive fjernet.

Med valgkampen i erindring tror jeg, at jeg har lov at sige, at der i den liberale lejr blev sagt mange kønne ord om bekæmpelse af inflationen. I samme udstrækning som kommunerne kunne erhverve jord uden at skulle betalespekulationsgevinster, ville man kunne spare på de midler, der gennem en offentlig fond skulle stilles til rådighed for kommunerne, og man kunne herved opfylde et gammelt borgerligt ønske om at lade pengene blive i borgernes egne lommer, og jeg tilføjer for egen regning: i stedet for at fylde dem i spekulanternes. Jeg synes, højre side i denne sal skulle tænke lidt over denne side af sagen.

I det hele taget er spørgsmålet om de forkerte lommer noget, vi i vor boligpolitik skal være meget opmærksom på. Vi må med alle midler sikre os, at rentelettelserordningen og boligsikringsordningen virkelig kommer dem til gode, som har behov derfor. Derfor må boligforliget give anledning til at følge udviklingen med den allerstørste opmærksomhed, også fordi den pristalsmæssige virkning ikke kan lades ude af betragtning. Forøgede spekulationsmuligheder, forøgede byggeomkostninger, forøgede belåningsmuligheder vil uvægerlig påvirke vort pristal og dermed vort omkostningsniveau; derfor må interessen for disse problemer være til stede, såfremt man da ønsker at blive taget alvorligt, når man taler om at bekæmpe inflationen. Den gradvise regulering af huslejen, hvis målsætning er at nærme den bestående og den nye boligmasses lejeniveau til hinanden i løbet af en 8-årig periode, vil i samme omfang, som det lykkes at holde byggeomkostningerne og renteudgifterne nede, kunne opfylde denne målsætning.

Hertil må føjes det ikke ubetydelige moment i sagen, at det spiller en stor rolle, hvorledes forøgede prioriteringsmuligheder i den bestående boligmasse vil blive udnyttet. Jeg skulle ikke have noget imod, at obligationsmarkedet blev skånet for til lægslån, medmindre optagelsen heraf tjente boligmassige formål. Til boligmassige formål regner jeg ikke långivning til overgang til ejerlejlighedssystemet, et system, som